

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Marie Žiškové v právní věci žalobkyně: **ALBA s. r. o.**, se sídlem Truhlářská 1108/3, Praha 1, zastoupené JUDr. Ing. Tomášem Matouškem, advokátem AK Nypl, Novák, Kavalírová a partneři se sídlem Dukelská 15, Hradec Králové, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 12. 2013, č. j. 31473/13/5000-14301-711428, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 22. 9. 2014, č. j. 52 Af 7/2014 – 87,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobou ze dne 17. 2. 2014 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, které je označeno v záhlaví tohoto rozsudku. Daným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 1 ze dne 13. 5. 2011 (platební výměr na daň z přidané hodnoty za leden 2010), Finančního úřadu pro Prahu 1 ze dne 13. 5. 2011 (platební výměr na daň z přidané hodnoty za únor 2010) a Finančního úřadu v Pardubicích ze dne 16. 10. 2012 (platební výměr na daň z přidané hodnoty za březen 2010). Podle § 7 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), je v řízení místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v prvním stupni. Žalobce proto z procesní opatrnosti podal žalobu ke Krajskému soudu v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) a Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“). Z údajů o elektronických podáních doručených na elektronické podatelny

obou soudů vyplývá, že krajskému soudu byla žaloba doručena dne 17. 2. 2014 v 18:14:14 a městskému soudu téhož dne v 18:15:59.

[2] Krajský soud dne 29. 5. 2014 předložil věc Nejvyššímu správnímu soudu a navrhl přikázání věci městskému soudu, protože se jedná o přezkum jediného rozhodnutí se stejným skutkovým a právním základem, přičemž v prvním stupni převážně rozhodoval Finanční úřad v Praze, a proto je příslušným soudem městský soud. Nejvyšší správní soud však usnesením ze dne 20. 8. 2014, č. j. Nad 218/2014 – 87, návrh krajského soudu zamítl. Podle § 9 odst. 2 s. ř. s. totiž Nejvyšší správní soud může věc přikázat pouze *jinému než místně příslušnému* soudu. V dané věci byl ovšem místně příslušný krajský i městský soud. Kolizi těchto dvou řízení proto měl krajský soud řešit na základě běžných pravidel o překážce věci zahájené (litispendence).

[3] Krajský soud následně žalobu odmítl. Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. věcnému přezkumu žaloby brání překážka dříve zahájeného řízení. V dané věci byl místně příslušný krajský i městský soud, a proto se řízení mohlo konat u kteréhokoliv z nich. Bylo tedy na volbě žalobce, u kterého z příslušných soudů řízení zahájí. Podle krajského soudu vznikla v dané věci překážka litispence, protože žalobce podal totožnou žalobu v totožné věci u městského soudu. Proto byly splněny důvody pro odmítnutí návrhu, protože o stejné věci již probíhá řízení u jiného soudu. V předmětném řízení před městským soudem (sp. zn. 10 Af 7/2014) doposud nebylo vydáno žádné rozhodnutí.

[4] Proti usnesení krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost. V ní vyjádřil svůj nesouhlas s odmítnutím žaloby, protože ji krajskému soudu zaslal dne 17. 2. 2014 v 18:12 a městskému soudu až poté v 18:15. Řízení proto bylo zahájeno dříve před krajským soudem. Stěžovatel z toho důvodu navrhl zrušení napadeného usnesení krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení.

[5] Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti upozornil na mylnou argumentaci stěžovatele, protože určujícím momentem není, kdy byla žaloba soudu zaslána, ale kdy příslušnému soudu skutečně došla. Podle žalovaného je navíc třeba zohlednit postup dotčených soudů v předmětném řízení. Krajský soud celou dobu činil kroky k tomu, aby věc byla přikázána městskému soudu. Pokud tomu stěžovatel brání, jde o obstrukční jednání, obzvláště když sám uvádí, že podal dvě žaloby víceméně z opatrnosti. Žalovaný proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[6] Kasační stížnost není důvodná.

[7] Z provedené rekapitulace je zřejmé, že v rozhodované věci jde o posouzení, zda krajský soud postupoval správně, pokud žalobu z důvodu překážky litispence odmítl podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Podstata překážky litispence spočívá v tom, že není možné, aby v téže věci probíhalo zároveň více řízení. Řízení o stejné věci proto nemůže pokračovat, pokud již před jiným soudem probíhá. Nejvyšší správní soud tak musí zkoumat: a) zda jde o totožnou věc, b) zda již řízení o ní probíhá před jiným soudem. Totožnost věci je dána totožností účastníků a napadeného rozhodnutí (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2011, č. j. 2 As 63/2011-60). Podle § 32 s. ř. s. je rozhodujícím kritériem den, kdy byl návrh doručen soudu.

[8] Podmínka totožnosti věci byla v tomto případě splněna. Stěžovatel před oběma soudy napadl identické rozhodnutí žalovaného, kterým bylo rozhodnuto o odvolání proti všem prvostupňovým rozhodnutím příslušných správních orgánů.

[9] Řízení před krajským soudem i před městským soudem bylo zahájeno ve stejný den. Nelze tedy hovořit o dříve zahájeném řízení, protože obě řízení byla zahájena stejně. U obou jsou proto splněny podmínky pro uplatnění práva na zákonného soudce ve smyslu čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Zákonnému soudci by byl stěžovatel odňat, pokud by krajský soud odmítl žalobu pro překážku litispendence v řízení, které bylo zahájeno minimálně o den dříve, než jiné pozdější řízení o stejné věci (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2003, č. j. 6 Afs 5/2003-49, publik. též ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 134/2004). Bylo tedy na dotčených soudech, jak na vzniklou překážku zareagují. Krajský soud zareagoval jako první a z důvodů, že o téže věci již řízení probíhá u městského soudu, žalobu odmítl. Tomuto postupu za daných okolností nelze ničeho vytknout.

[10] Kasační zásah ze strany Nejvyššího správního soudu by byl nutný až v případě, že by stěžovatelovu žalobu odmítly oba soudy se vzájemným odkazem na probíhající řízení o téže věci u druhého z nich. Taková situace by totiž představovala odepření spravedlnosti (*denegatio iustitiae*), na které by v případě podané kasační stížnosti musel Nejvyšší správní soud adekvátně reagovat zrušením pozdějšího usnesení o odmítnutí žaloby. Vzhledem k tomu, že řízení o stěžovatelově žalobě před městským soudem stále probíhá, však podobný zásah není nutný.

[11] Nejvyšší správní soud k námitce žalovaného dodává, že pro posouzení překážky již probíhajícího řízení (§ 83 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s.) je ve smyslu § 32 s. ř. s. rozhodné, kdy žaloby došly soudům, nikoliv kdy byly podány k poštovní přepravě (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2004, č. j. 4 Azs 189/2004-49, publik. Též ve Sbírce rozhodnutí NSS pod č. 381/2004). V posuzované věci se nicméně, vzhledem k podání obou žalob elektronicky, pořadí podání žalob a pořadí jejich doručení neliší.

III. Závěr a náklady řízení

[12] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené neshledal stěžovatelovy námitky důvodnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí kasační soud přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[13] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud na základě § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v tomto řízení žádné náklady převyšující náklady běžné administrativní činnosti nevznikly, a proto mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. prosince 2014

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu